

наркоманія був поставлений 2,5 тисячам осіб, у 1997 році - 55 тисячам, у 2004 році - майже 85 тисячам осіб. За період з 1999 року по 2004 рік приріст зареєстрованих наркоманів склав більше ніж 50 %.

Однією з причин розповсюдження підліткової наркоманії, є той факт, що одночасно з боротьбою з наркотиками, проводиться прикрита їх пропаганда. На сьогодні взірцем моди є футболки, джинси, нашивки, рюкзаки, печатки, прикраси і т.інш. з зображенням канабіса (коноплі). Також продаються речі з запахом цього наркотика. Все це продається легально та дуже успішно, приносячи підприємцям великі доходи. В Росії на товар з цією символікою накладено заборону на продаж. Варто і нашому законодавчому органу переглянути окремі вимоги законодавства.

Результатами опитування неповнолітніх міст Суми, Дніпропетровська, Києва, Львова, Одеси, Херсону було встановлено, що найбільш небезпечним віком залучення до різного роду наркотиків є 11-14 років.

Узагальнення результатів аналізу існуючої практики боротьби з наркоманією в Україні в цілому та у Сумській області має сприяти приверненню уваги до дослідження проблеми, яка вивчається, визначенню причин розвитку цього негативного явища, та сприяти розробленню необхідних заходів його протидії та профілактики серед неповнолітніх.

РЕАЛІЗАЦІЯ ПОЛОЖЕНЬ ЗАГАЛЬНОЇ ДЕКЛАРАЦІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Доп. – студ. гр. Ю-53 Андреева К.
Наук. кер. – ст. викл. Сінченко Ю.П.

У ХХ ст. сталася подія, яка надовго, а можливо і назавжди залишиться в пам'яті людства, в його історії. Це прийняття 10 грудні 1948 р. в Парижі Загальної декларації прав людини. Вона істотно поповнила скарбницю людська кої цивілізації, звеличила собою людство і певною мірою захистила його. Дух цієї Декларації, образно кажучи, став

ніби ангелом-охоронцем для кожної людини, документом зрілості, мудрості людства.

З тог часу, щороку, - за рішенням ООН, - 10 грудня визначається в усьому світі як День прав людини.

Кожна країна, кожен народ прийшли різними шляхами до цієї декларації, і зробили різний внесок у її створення. Одні з них вже мали свої національні декларації і конституції, які передбачали права і свободи, проголошені Загальною декларацією і були використані як взірець при її підготовці, інші частково або повністю прилучились до них вперше.

Ала за всіх обставин ця Декларація була і залишається надбанням людства, однією з найважливіших цінностей ХХІ століття.

1. Передумови прийняття і суть Загальної декларації.

Загальна декларація прав людини, прийнята 10 грудня 1948 р., є продуктом повоєнних роздумів, надій і сподівань людства.

Ігнорування та пряме порушення прав людини в ряді країн на національному, а потім і світовому рівнях, напередодні та під час другої світової війни об'єктивно примусили людство створити відповідні міжнародні загальноновизнані стандарти з прав людини шляхом прийняття міжнародно-правових актів, які б визначали і гарантували певне коло найважливіших прав і свобод. Загальна декларація, можна стверджувати, - це акт самозбереження людства, реакція на фашизм, тоталітаризм, диктатуру і подібні негативні явища, згубні для людства і людини і разом з тим це якісно новий людський вимір, новий рівень людської відомості і буття, нижче якого людина не повинна сходити, оскільки там може бути інший світ - не людський, з точки зору сучасної людини.

Правова сутність цього акта багатопланова, але вона має насамперед 3 найважливіші аспекти:

- найменші порушення будь-яких видів основних прав і свобод щодо будь-якої людини ведуть або можуть вести до порушення всієї системи прав і свобод і зрештою до трагічних акцій щодо всього людства. Тому має бути

надійний механізм захисту кожного з основних видів прав людини, має діяти принцип: «Всі права людини - для кожного!»;

- поряд з національними засобами забезпечення і гарантування прав, насамперед національними конституціями, законами і судами, мають діяти міжнародно-правові способи і заходи гарантування прав як фактори недопущення, відвернення внутрішньо-національних конфліктів, згубних для націй;

- визначаючи людину найвищою оціальною цінністю, поважаючи її права, народи світу (Об'єднані нації) завдяки Декларації мають сприяти не лише збереженню людини і людства, а й соціальному прогресові, поліпшенню умов життя при більшій свободі.

2. Наслідки прийняття та стан реалізації Загальної декларації прав людини.

Чи виправдала себе Загальна декларація прав людини, чи виправдалися сподівання Об'єднаних Націй? В основному - так, виправдалися. Адже більшість країн Об'єднаних Націй ставились до цієї Декларації з повагою і сприяла перетворенню її в життя. Про це переконливо свідчить наступне.

Положення Загальної декларації дістали дальший розвиток у ряді міжнародних і регіональних правових актів. Насамперед її положення набули розвитку в Пактах про громадянські, політичні та економічні, соціальні та культурні права і свободи і громадянина й у ряді інших міжнародно-правових актах. Україна відіграла значну роль у їд створенні. За підготовку проектів цих актів український вчений професор П.О. Недбайло Одержав золоту медаль ООН.

Положення Загальної декларації втілені в більшості конституцій двох останніх поколінь та в законах всіх 5 континентів.

Було створено і діють міжнародні та національні органи і організації по охороні прав людини, в тому числі судові.

За минулі роки не вдалося повністю уникнути геноциду і порушень прав людини в ряді країн, але ці явища мали, як правило, локальний характер, а також не були тривалими.

3. Декларація і Україна.

У царині прав людини Україна, як член ООН, зазнала з одного боку впливу цієї найавторитетнішої міжнародної організації, а з іншого, - сама робила певний внесок в її «праволюдину» діяльність.

Україна була однією з 56 держав - членів ООН, які наприкінці 1948 р. брали участь в обговоренні і прийнятті Декларації на 3-й сесії ГА(хоча, як й інші радянські республіки - члени ООН, утрималась при голосуванні щодо цього акта).

Україна входить до складу таких спеціалізованих органів системи ООН, як Комітет з питань інформації, Комітет з питань тероризму, Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ), Конгрес ООН з питань запобігання злочинності та поведження з правопорушниками, ЮНЕСКО, Міжнародна організація праці (МОП) та Інших.

Ще за радянських часів Україна ратифікувала низку актів, зобов'язавшись усунути або не припускати невідповідність їм свого законодавства.

Україна включила до своєї Конституції чимало нормативних приписів, які відтворюють відповідні положення Декларації або ж ряду пактів та інших актів ООН, які конкретизують і деталізують її.

Вперше у своїй історії Україна закріпила у чинній Конституції (ст. 9) правило про те, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою, є частиною національного законодавства. В разі невідповідності законодавства України нормам такого договору застосуванню підлягають останні.

Утворення самостійної, політично і юридично незалежної української держави, розгортання радикальних демократичних перетворень в усіх сферах суспільного життя, зокрема формування

передумов становлення ринкової соціально-орієнтованої економіки, викликали зрушення у ситуації з правами людини.

Позитивні зміни сталися, у таких сферах:

- збільшилося чимало ратифікованих Україною актів ООН з прав людини (включаючи й ті, котрі було відкрито для ратифікації ще задовго до проголошення незалежності України);

- зросла кількість закріплених у К.У. (та й в іншому її законодавстві) тих прав людини, які зафіксовано в Декларації та похідних від неї актів ООН;

- щодо ряду громадянських і політичних прав сформовано юридично-процедурні механізми правокористування, яких, раніше взагалі не існувало (наприклад, права на утворення громадських об'єднань, отримання інформації, на альтернативну (невійськову) службу);

- радикально розширено можливості звернення, у разі порушення прав людини, до суду як найефективнішої юридичної гарантії правозахисту (включаючи й звернення до Європейського Суду з прав людини).

— Разом з тим, можна констатувати, що певний прогрес досягнутий сучасною Україною у здійсненні громадянських і політичних прав людини, котрі зафіксовано у декларації, внаслідок руйнівної системної кризи супроводжується регресом у стані реалізованості економічних і соціальних прав.

Крім цього, у сфері громадянських і політичних прав Україна ще не використала усіх можливостей, що дає «долучення» деяких нормативно-конституціональних важелів ООН.

Підсумуючи, доводиться констатувати, що Україна, незважаючи на ряд здобутків у забезпеченні прав людини, сьогодні ще не належить до тих держав, які є лідерами у цій справі.

Внесок вітчизняних юристів у сприяння реалізації положень Декларації полягатиме, в першу чергу, у розробленні низки законів, інших нормативно-правових актів, які полегшували б створення умов, необхідних для здійснення найефективнішої охорони і захисту прав людини відповідно до міжнародних - всесвітніх та регіональних - стандартів.

Отже, оскільки усі цілі Декларації ще не досягнуто, вона повною мірою зберігає свою актуальність і сьогодні її вплив на посилення поваги до прав людини аж ніяк не вичерпано - він триває. Тому й надалі - на тривалу історичну перспективу - Загальна декларація прав людини залишиться тим «взірцем», до слідування якому мають прагнути усі держави і народи.

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Доп. – студ. гр. Ю-51 Панкова В.
Наук. кер. – ст. викл. Сінченко Ю.П.

В продовж розвитку людської цивілізації сформувались стандарти прав людини і механізми її захисту. Але сучасний механізм має ряд недоліків. Так наприклад звернення особи до Комітету з прав людини можливо лише тоді, коли держава, громадянин якої подає скаргу, визнала Факультативний протокол до Пакту про громадянські і політичні права, а особі потрібно вичерпати усі можливості внутрішнього правового захисту. Це дає можливість країни з антидемократичним режимом суттєво зловживати правами людини, шляхом повного заперечення чи уповільненого процесу визнання необхідних норм міжнародного права, чи створення недієвих правоохоронних і судових органів або такого законодавства, яке “санкціонує” порушення прав людини. Яскравим прикладом цього є судові процеси проти дисидентів у 70-ті рр. ХХ чи діяльність державних апаратів ряду годин сьогодення. Іншим прикладом може бути порядок оскарження порушення прав у Міжнародній організації праці. Оскільки звернення до МОП можливе лише профспілковим чи аналогічними підприємницькими об'єднаннями, то створення фіктивних профспілок чи заборона або обмеження їх діяльності національним законодавством даних держав, залишає суб'єктів трудових відносин незахищеними. Процедура звернення до Європейського Суду з прав людини подібна до аналогічного у Комітеті з прав людини. Таким чином існуючий механізм через